

РЕШЕНИЕ

№ 11064

гр. София, 20.03.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 76 състав, в публично заседание на 25.02.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Пламен Панайотов

при участието на секретаря Снежана Тодорова, като разгледа дело номер **1081** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на Глава Десета, Раздел IV, вр. чл. 56, ал. 4 Административнопроцесуалния кодекс (АПК), вр. чл. 84, ал. 2 и чл. 55, ал. 4 от Закона за марките и географските означения (ЗМГО).

Образувано е по жалба на Р. С. Д., с ЕГН [ЕГН], с адрес [населено място], [улица], вх. Б, ет. 3, ап. 9, чрез адвокат Н. Г., надлежно преупълномощена от Адвокатско дружество „В., Ж. и партньори“ срещу Решение № РС-236-1/ 15.11.2024 г. на председателя на Патентното ведомство на Република България, с което е постановена отмяна на регистрацията на марка “МЕМО” с рег. № 82493, словна, относно всички стоки и услуга, за които е регистрирана.

Жалбоподателят оспорва процесния административен акт като неправилен и необоснован, като навежда доводи, че АА е постановен при неспазване на установената форма, при съществено нарушение на административнопроизводствени правила, в противоречие с материалноправни разпоредби и в несъответствие с целта на закона. Посочва, че съображенията на административния орган досежно липсата на представени доказателства за реалното използване на марката, са бланкетни, с което не е спазено изискването, предвидено в чл.59, ал.1 от АПК, вр. чл. 84, ал.2 от ЗМГО за мотивираност на решението. Поддържа, че липсата на обосновани мотиви представлява съществено нарушаване на изискването за форма, и че ограничава правото му на защита, което я прави самостоятелно основание за отмяна на акта. В жалбата се излага още, че са неоснователни съображенията на органа, че размера на реализирания оборот на заведенията е релевантен за доказване на обстоятелствата за това дали марката е била реално използвана. Жалбоподателят заема позицията, че доказателствата за използване на марката следва да се отнасят за мястото, времето, степента и естеството на използване на марката за съответните стоки

и услуги, като тези изисквания за доказване на използване са кумулативни. Позовавайки се на относима според него съдебна практика, жалбоподателят изтъква, че отличителният знак не се възприема от потребителя само чрез консумацията на даден продукт, а той може да достигне до него чрез редица електронни канали за комуникация, което също води до възприемане в потребителя за това, че даден знак може да бъде свързан с определен продукт или услуга, като преценката за реалното ползване на марката, следва да се преценява с оглед на съвкупността от представените доказателства. Навежда също, че всяко доказано използване на процесната марка, дори да е за период по-кратък от релевантния 5-годишен такъв, води до извода, че не е налице основание за отмяна на марката съгласно чл. 35, ал. 1, т. 1 от ЗМГО. Изложена фактическа обстановка съгласно разбиранията на жалбоподателя, като се твърди, че в рамките на производството са представени доказателства за ползване на марката от притежателя и от трети лица за целия период от регистрацията ѝ до настоящия момент. Относно констатацията на АО, че са представени доказателства за това че марката е била ползвана в сферата на ресторантьорството, жалбоподателят посочва, че органът е пропуснал да отчете, че този тип дейност е пряко и косвено свързан със стоките и услугите в другите регистрирани класове на марката. След като стоките и услугите в другите класове, за които марката е регистрирана, са взаимно обусловени, то жалбоподателят заключава, че няма как марката да бъде приета за неизползвана в тях. Претендират се разноски.

С представена в съдебно заседание на 26.03.2025 г. молба, жалбоподателят прави доказателствени искания за: допускане на свидетел в режим на довеждане относно предоставянето на ползването на марката на трети лица; назначаване на съдебно-маркова експертиза. С молбата са представени заявления за прехвърляне на партида, справка за облог и плащания на промишлен абонат, както и фактурите, по които са били заплащани задължения към ВиК В..

С молба от 29.04.2025 г. жалбоподателят Д. оспорва като неоснователни представените становища на Патентното ведомство и на заинтересованата страна по направените доказателствени искания. В молбата се излагат доводи, че при доказване на реално използване на марките следва да се ангажират доказателства, удостоверяващи мястото, продължителността, времето, обемът, степента и естеството на използване на марките за съответните стоки или услуги, като един от начините за това е именно чрез назначаването на експертиза. Отбелязва се, че в административното производство изрично е посочено, че марката е ползвана съвместно от нейния притежател и „Планекс“ ЕООД, предвид договорните им отношения и личното участие на Р. Д. при разработването на ресторантите „МЕМО“, като споразумението няма характер на лицензионно споразумение, тъй като правата над марката не са били преотстъпени. С оглед направеното възражение на ответника, че липсва такова споразумение и предвид направеното от тях възражение за неговата фиктивност, жалбоподателят счита, че събирането на гласни доказателства за доказване на съвместно използване на марката, е напълно допустимо и относимо. Към молбата са приложени копие от възлагане по реда на чл.18, ал. 5 от ЗЧСИ, писмо от ЧСИ С. П. с изх. № 7641/03.05.2023 г., копие от меню и рекламни табели и оферти.

С молба от 21.07.2025 г. жалбоподателят изразява становище досежно заявлението от назначеното по делото вещо лице. Счита, че поставените от него въпроси са изцяло в компетенциите на вещото лице. Д. моли поставените от „МЕМО“ ООД въпроси, касаещи данъчно - отчетническите отношения на ресторантите „МЕМО“, да бъдат възложени за отговор на друго вещо лице. Относно поставените въпроси от ответника и заинтересованата страна, поддържа, че същите са неотнормирани към предмета на спора.

В молбата си от 01.08.2025 г. Д. адресира депозираното по делото становище от ответника и от заинтересованата по делото, че изцяло в негова тежест е да понесе разноските за изслушването на

двете експертизи по делото. Посочва, че когато страните в процеса поставят съвместно въпроси към вещото лице, то разходите за това се поделят от всяка една от тях. Тъй като в настоящия случай въпросите, поставени от заинтересованата страна, следва да бъдат възложени на друго вещо лице, жалбоподателят поддържа, че разходите за изготвяне на заключението трябва да се поемат от нея, тъй като именно заинтересованата страна е поставила въпросите.

С молба от 05.09.2025 г. жалбоподателят взема становище по молба от 22.08.2025 г. на ответната страна, с която е оспорена допустимостта на допуснатата по делото съдебно-маркова експертиза. Д. поддържа, че процесното заключение е допустимо, като потвърждава позицията си, че един от начините за доказване обема на ползване на марката е именно чрез експертиза. Посочва, че искането да представи документи, които се намират в трето неучастващо в производството лице, включително административни органи, е правно неаргументирано, като отбелязва, че „Планекс“ ЕООД макар и да е бил в договорни отношения с жалбоподателя, не е страна в процеса. Навежда още, че поради настъпил пожар в заведението му, изпитва затруднения да представи писмени доказателства. Представя оборотна ведомост за 2019 г. и 2020 г.

В съдебно заседание на 25.02.2026 г. жалбоподателят, чрез процесуалния си представител адв. Г., поддържа изложеното в жалбата, прави доказателствено искане за назначаване на съдебно-компютърна експертиза, която, след преглед на профилиите на ресторанта на жалбоподателя във Ф. и Инстаграм, да установи съобразно политиката за поверителност, дали е налице манипулация. Освен това, прави възражение за прекомерност спрямо претендираното от процесуалния представител на заинтересованата страна "МЕМО" ООД адвокатско възнаграждение.

С представена по делото на 17.03.2026 г. писмена защита, жалбоподателят, чрез процесуалния си представител адв. Г., изразява позиция срещу оспореното решение на председателя на ПВ, като представя подробни аргументи в подкрепа на тезата, че процесния АА е бланкетен, както и че е налице реално ползване на процесната марка.

Ответната страна по спора - председателят на Патентното ведомство на Република България, чрез процесуалния си представител юрк. П., администрира жалбата, като претендира разноски и прави възражение за прекомерност спрямо претендирано адвокатско възнаграждение от жалбоподателя.

В съдебно заседание на 26.03.2025 г. ответникът, чрез процесуалния си представител юрк. Б., оспорва жалбата.

С постъпило писмено становище от 02.04.2025 г. ответната страна, чрез процесуалния си представител юрк. П., възразява срещу представените от жалбоподателя писмени доказателства в съдебно заседание, проведено на 26.03.2025 г. , както и срещу допускането на съдебно-маркова експертиза (СМЕ) и разпит на свидетели във връзка с установяване на използването на процесната марка. Поддържа, че представените по делото писмени доказателства от жалбоподателя са неотнормими към предмета на доказване на реалното използване на процесната марка. Досежно допускането на СМЕ, застъпва позицията, че реално използване на процесната марка следва да се установи от съда въз основа на правна преценка и оценка на събраните в хода на производството доказателства, тъй като това са изцяло правни въпроси, за които съдът е компетентен да се произнесе след проведен анализ на доказателствата и закона. Обръща внимание, че жалбоподателят иска вещото лице да се запознае с материали, които не са представени по административната преписка, съответно не са приложени по делото. Допълва, че това биха били нови доказателства, които обаче не се представят по делото и ответника и заинтересованата страна също не могат да изразят становище по тях. Противопоставя се на искането на жалбоподателя за допускане на свидетел за доказване на реално използване на процесната марка. Навежда, че използването на марка няма как да се установява посредством

свидетелски показания, тъй като свидетелските показания са ограничени до рамките на личното разбиране на свидетеля за това какъв точно знак е използван на пазара, което не позволява съдът да извърши непосредствена преценка дали спомените и личното възприятие на свидетеля отговарят на обективната действителност.

С молба от 09.07.2025 г. ответникът, чрез процесуалния си представител юрк. П., изразява становище по направеното заявление от назначеното по делото вещо лице. С оглед изложеното от ВЛ и характера на допуснатата експертиза, поддържа възможността по делото да се назначи още едно вещо лице с познания в областта на счетоводството и одита. Като алтернатива предлага да бъде назначена служебно от съда и отделна съдебно-счетоводна експертиза по делото, като вместо първоначално назначената съдебно-маркова счетоводна експертиза бъдат назначени две отделни експертизи - съдебно-счетоводна и съдебно-маркова.

С писмено становище от 22.08.2025 г., чрез процесуалния си представител юрк. П., ответникът взема отношение по молбата на жалбоподателя от 01.08.2025 г. касателно разходите по съдебно-счетоводна експертиза. Посочва, че обичайната практика е страната, поискала експертизата да заплати за нейното извършване в хода на делото, като съществуват и случаи, в които тежестта за разходите се разпределя от съда между страните, в случай че към експертизата са поставени въпроси и от двете страни. Отбелязва, че не е поставял въпроси към съдебно-счетоводната експертиза, а единствено е представил становище по нейната допустимост. Отново излага аргументи, че реалното използване на марката следва да се установи от съда въз основа на правна преценка и оценка на събраните в хода на производството доказателства.

В съдебно заседание на 25.02.2026 г., чрез процесуалния си представител юрк. П., оспорва жалбата като неоснователна и недоказана. Счита, че нито едно от представените по преписката доказателства не могат да послужат за годно доказателство за реалното използване на процесната марка.

С писмена защита от 18.03.2026 г., ответната страна, чрез процесуалния си представител юрк. П., отново оспорва жалбата и поддържа Решение № РС-236-1/ 15.11.2024 г. на председателя на ПВ. Изложени са подробни аргументи в посока на законосъобразност и правилност на издадения АА, като се твърди, че представените в производството доказателства, които изобщо попадат в релевантния период, са твърде оскъдни, за да се квалифицират като доказателства за използване на марката по смисъла на чл.21, ал. 3, във вр. с чл. 13, ал. 2 от ЗМГО.

Заинтересованата страна - "Н 32" ЕООД, с управител Г. И. К., чрез представителя по интелектуална собственост Л. Й. К. - редовно уведомен, не изпраща представител.

Заинтересованата страна - "МЕМО" ООД, с управители М. Куртогулларъ и К. М. Куртогулларъ, с ПИС С. Х. Т. и чрез процесуалния представител адв. Т., оспорва жалбата в писмен отговор от 13.03.2025 г. Застъпва позицията, че решението на АО е правилно, съобразено с доказателствения материал по административното производство, обосновано и законосъобразно, като следва да бъде потвърдено в цялост. Изложена е фактическа обстановка съгласно разбиранията на заинтересованата страна, като се поддържа, че в жалбата не са изложени конкретни доводи кое доказателство, според жалбоподателя, е било пренебрегнато или неправилно преценено от административния орган. Допълва, че жалбоподателят бланкетно е изложил доводи за обща неправилност на изводите на административния орган, без наличие на конкретен анализ. В отговора са изложени още подробни аргументи относно липсата на доказателства за твърдяното реално използване на марката от маркопритежателя или с негово съгласие, нито за генерирани приходи от използване на марката. Навежда се, че почти всички представени доказателства не съдържат процесната марка, недатирани са, или пък са извън релевантния период. Досежно използването на марката във връзка със стоките или услугите, за

които е регистрирана, твърди, че е видно от представените доказателства, чрез които се твърди нейното използване, че никое от тях не се отнася за стоки или услуги, различни от ресторантьорство. Оспорва твърдението в жалбата, че административният орган не трябва да прави преценка на оборота на заведението, като се посочва, позовавайки се на релевантна според него съдебна практика, че приходите от използване на марката са основният фактор, чрез който се установява степента на търговското ѝ използване на релевантния пазар за релевантните стоки или услуги. Достига до заключението, че твърдяното реално използване на процесната марка не е доказано по отношение на никоя от стоките или услугите от нейната регистрация, като споделя заключението на АО.

С писмено становище от 10.04.2025 г., М." ООД, чрез процесуалния си представител адв. Т., взема становище по представените от жалбоподателя писмени доказателства в съдебно заседание, проведено на 26.03.2025 г. , както и по искането на жалбоподателя за допускане на съдебно-маркова експертиза (СМЕ) и разпит на свидетели във връзка с установяване на използването на процесната марка. Относно представените доказателства, заинтересованата страна отбелязва, че същите са неотнормими към предмета на спора, а именно реалното използване на марка МЕМО, тъй като не доказват достигане на стоки и услуги, означени с марката, до крайни потребители. Досежно искането на жалбоподателя за назначаване на СМЕ посочва, че не въпросите, релевиращи в искането на жалбоподателя, изискват специални познания и е недопустимо назначаване на СМЕ по тях. Твърди, че наличието или липсата на използване на марка се преценява единствено от съда и единствено въз основа на писмените доказателства, налични по делото. Моли СМЕ да не бъде допускана по така зададените въпроси, тъй като е недопустима по тях. Освен това, заинтересованата страна прави възражение за нередовно водено счетоводство, като иска вещото лице да бъде задължено да изследва и да посочи дали в изследвания период е било редовно водено счетоводството на жалбоподателя и „Планекс“ ЕООД. Досежно искането за допускане на един свидетел от жалбоподателя, заинтересованата страна навежда, че релевантните по делото обстоятелства не подлежат на установяване със свидетел, а се установяват с надлежни писмени доказателства, съпътстващи търговската дейност.

С молба от 03.06.2025 г. „МЕМО“ ООД поддържа направеното възражение за нередовно водено счетоводство на основание на чл. 55, ал. 2 от ТЗ. С оглед въпросното възражение и обхвата на допуснатата съдебно-маркова експертиза, прави искане за допускане на допълнителни въпроси към нея.

С писмено становище от 21.07.2025 г. заинтересованата страна „МЕМО“ ООД изразява позиция по отношение на заявлението от назначеното по делото вещо лице. Застъпва, че за да може да се отговори както на формулираните от жалбоподателя въпроси, така и поставените допълнителни въпроси от нейна страна, е необходима експертиза в областта на счетоводството. Посочва, че в случай, че назначеното вещо лице по допуснатата от съда съдебно-маркова експертиза не разполага със счетоводни познания, то следва вещо лице, което разполага такива познания, да изследва релевантните документи и да отговори на поставените въпроси. Счита още, че съдът трябва да допусне съдебно-счетоводна експертиза и едва след нейното приемане да бъде изготвена свързаната с нея Съдебно-маркова експертиза. Поддържа, че СМЕ е допусната по искане на жалбоподателя, а въпросите към нея изискват свързана с нея СЧЕ, съответно предметът на двете свързани експертизи е определен от жалбоподателя и цели установяване на изгодни за него обстоятелства, като смята, че съдът следва да укаже на жалбоподателя, че е в негова тежест да заплати определения от съда депозит за вещо лице и да назначи СЧЕ.

С писмено становище от 15.08.2025 г. заинтересованата страна „МЕМО“ ООД адресира молба на жалбоподателя от 01.08.2025 г. по въпроса коя страна следва да заплати депозит за вещо лице по СЧЕ. Излага аргументи, че жалбоподателят, като страната, която се ползва от експертизите, и която носи доказателствената тежест за обстоятелствата по делото, следва да заплати депозита на ВЛ.

В писмено становище, представено в съдебно заседание на 25.02.2026 г., заинтересованата страна

„МЕМО“ ООД оспорва представената по делото СМЕ като недопустима. В становището са наведени подробни аргументи, че вместо да дефинира обема на използване на марката в посочения период въз основа на обективни икономически данни, ВЛ е направило правни изводи, включително по въпросите за реалното използване на процесната марка и дали използването на марката във вид, различен от регистрирания, представлява „реално използване“ по смисъла на чл. 19, ал. 2 от ЗМГО. Систематично са изложени вижданията на заинтересованата страна по отношение на разгледаните от ВЛ доказателства, като дружеството оспорва проведения анализ и го определя като тенденциозен и/или проведен при съществена липса на експертност на вещото лице. Моли съдът да не приема заключението на ВЛ, като недопустимо, както и да не заплаща възнаграждение на ВЛ.

В съдебно заседание на 19.11.2025 г., заинтересованата страна „МЕМО“ ООД оспорва като неистински оригинал на представения от жалбоподателя договор за съвместно сътрудничество от 20.09.2011 г. между жалбоподателя и трето лице, - „ПЛАНЕКС“ ООД, като иска откриване на процедура по чл. 193 от Гражданския процесуален кодекс(ГПК)- да се установи достоверността на подписа на другата страна.

В съдебно заседание от 25.02.2026 г. оспорва доказателственото искане на жалбоподателя за съдебно-компютърна експертиза. Счита, че съдържанието на Ф. страница може да бъде изменено без никакво затруднение, като нещо, което е публикувано на дата 01.01 допълнително може да бъде със сменено съдържание, без да се сменя датата. Оспорва жалбата, като отбелязва, че реално използване на марка трябва да се базира на солидни доказателства, в какъвто смисъл е постоянната съдебна практика, и такива със сигурност не са представени по настоящото дело. Оттегля искането си по чл. 193 от ГПК, направено в съдебното заседание. Претендира разноски.

В представени по делото на 16.03.2026 г. писмени бележки, „МЕМО“ ООД поддържа заетата досега позиция против жалбата, като представя на вниманието на съда подробни доводи в насока, че по делото не се доказва „реално използване на марката“ по смисъла на чл. 19, ал. 2 ЗМГО за ресторантьорски услуги, като на практика остава недоказано никакво използване на марката от нейния притежател.

На 27.06.2025 г. определеното от съда вещо лице с протоколно определение от 21.05.2025 г. С. Г. В. подава писмено заявление до съда досежно допълнителните задачи, формулирани в молба от 03.06.2025 г. от процесуалния представител на заинтересованата страна „МЕМО“ ООД. ВЛ В. посочва, че тези въпроси излизат извън обхвата на нейната компетентност и специализация в областта на индустриалната и интелектуална собственост, като попадат изцяло в сферата на счетоводството и одита, които представляват отделни и самостоятелни правни и научни дисциплини. Допълва, че разрешаването на поставените въпроси изисква достъп и анализ на данъчно-осигурителна информация, а съгласно разпоредбата на чл. 74, ал. 2, т. 2 от Данъчноосигурителния процесуален кодекс (ДОПК), разкриването на такава информация е допустимо единствено, въз основа на изричен съдебен акт. Моли, спрямо допълнителните въпроси да бъде назначена съдебно-счетоводна експертиза, която да бъде възложена на вещо лице - експерт-счетоводител, който притежава необходимата квалификация и правомощия да даде отговор на допълнителните въпроси, поставени с молбата от 03.06.2025 г. Освен това моли да ѝ бъде предоставена възможност да изготви и представи своя отговор по първоначално поставените въпроси по съдебно-марковата експертиза, след като бъде изготвена и приехта съдебно-счетоводната експертиза и бъдат определени допуснатите доказателства, които са обект на спор. Софийска градска прокуратура не изпраща представител по делото.

След като прецени становищата на страните и събраните по делото доказателства, съдът намира за установено от фактическа страна следното:

Производството пред административния орган е образувано по искане с вх. № BG/N/2011/120640-(4)/09.05.2023 г. от „Н 32“ ЕООД, П. и „МЕМО“ ООД, Х. за отмяна на регистрацията на марка с рег. № 82493 МЕМО, словна, за всички стоки и услуги, за които е регистрирана, поради неизползване на марката. Искането е с правно основание чл.35, ал.1, т.1 във вр. с чл.21 от ЗМГО и е обосновано с твърдение, че атакуваната марка не е използвана на територията на Република България по смисъла на чл. 21, ал. 1 от ЗМГО за стоките и услугите, за които е регистрирана. Съгласно чл. 76, ал. 1 от ЗМГО, с уведомление от 19.05.2023 г. искането за отмяна е изпратено на притежателя на марка с рег. № 82493 МЕМО, като му е указан законоустановеният двумесечен срок за представяне на възражение и доказателства за използване на марката. На 24.08.2023 г. той е възразил срещу искането и е приложил доказателства за използване. Възражението и доказателствата са изпратени на искателите за становище със съобщение от 25.08.2023 г. На първо място, маркопритежателят сочи, че притежава верига от ресторанти, които носят наименованието на търговските марки МЕМО и Н., на които е притежател. Твърди, че атакуваната марка е добре позната на територията на страната и В. област. Отбелязва, че през месец септември 2011 г. във В. е открит първият ресторант „МЕМО“. Казва, че ресторантите са били стопанисвани и развивани със съвместното сътрудничество на „ПЛАНЕКС“ ООД, дружество с утвърдени традиции в строителството и проектирането. В подкрепа на казаното представя договор за съвместна дейност от 2011 г. за период от 5 години, удължен с анекс за още 10 г., съответно до 2026 г. Отделно представя и други доказателства. Посочва, че марката е била използвана в търговската кореспонденция, в менюто на заведението, в редица рекламни материали, брошури и т.н. Твърди, че именно нейното популяризиране е причина за узнаването на съществуването на други заведения със същото наименование. С оглед на изложеното прави заключение, че атакуваната марка е реално използвана за период повече от 5 години лично от нейния притежател и съвместно с трети лица в сферата на ресторантьорството, с оглед на което счита подаденото искане за отмяна за неоснователно и смята, че същото следва да бъде оставено без уважение. Тъй като с представения отговор на възражението, твърденията на маркопритежателя са оспорени, на 31.10.2023 г. становището по чл. 76, ал. 2 от ЗМГО е изпратено за коментар. С писмо от 30.11.2023 г. маркопритежателят депозира отговор, с който изразява своето становище по мотивите на искателя като ги оспорва изцяло. Представя и допълнителни доказателства, представляващи снимки на менюта, снимки на рекламни материали и копие от книга за бракувани хранителни продукти на Ресторант „МЕМО“. Посочва, че извън вече представените доказателства е възпрепятстван да даде други, тъй като значителна част от счетоводните документи и тези, касаещи контрагенти, с които са сключвани договори в негово лично качество, са унищожени при пожар в ресторант „Н.“, находящ се в [населено място]. Тъй като със становището са представени допълнителни доказателства, същите са изпратени на искателите с уведомление от 04.12.2023 г., като им е предоставена възможност за коментар. В рамките на срока, искателите не са се възползвали от възможността да представят становище. Искането на молителите „Н 32“ ЕООД и „МЕМО“ ООД е разгледано от състав на комисия, определена със заповед № 3-364-(1)/17.05.2023 г. на председателя на Патентното ведомство. Комисията е изготвила становище за вземането на решение от председателя на ПВ по същество. На 15.11.2024 г. е издадено оспореното решение № РС-236-1 на председателя на Патентно ведомство, с което на основание чл.76, ал.7, т.3 от ЗМГО е отменена регистрацията на марка с рег.№ 82493 словна, относно всички стоки и услуги, за които е регистрирана. Действието на отмяната на регистрацията е предвидено от 09.05.2023 г.

С оспореното решение АО е достигнал до извода, че от представените доказателства не може да се установи, че процесната марка е използвана реално в търговската дейност на територията на

Република България в релевантния период 09.05.2018 г. - 09.05.2023 г. във връзка със стоките и услугите от класове 29, 35, 39, 41 и 43 на МКСУ, за които е регистрирана. Изводът е мотивиран със съображения, че са представени единствено доказателства за предоставяне на услуги на ресторанти, които могат да бъдат съотнесени към услугите „ресторантьорство“ от клас 43 на МКСУ, но установеното от доказателствата не позволява да се заключи, че използването е реално и ефективно, позволяващо създаване и поддържане на пазарен дял в сектора. Допълва се, че представените доказателства не показват по обективен и еднозначен начин естеството, обема и продължителността на използване на знака в търговския оборот и не са подкрепени с други, от които да се установи дали процесът на предоставяне на услугите е постоянен, както и какви са реализираните приходи от предоставянето на услугите. Отбелязана е липсата на документи, които да доказват или най-малкото да насочват индиректно, че марката е била използвана за цитираните услуги, например договори с доставчици, договори с клиенти, фактури, касови бележки и др. Наведено е също, че повечето от доказателствата не са датирани, а част от тези, на които има дата са извън релевантния период.

При тези данни и след като извърши дължимата на основание чл. 168, ал. 1 от АПК проверка за законосъобразност на оспорения акт на всички основания по чл. 146 от АПК, съдът приема от правна страна следното:

Жалбата е подадена от надлежна страна, при наличие на правен интерес, срещу подлежащ на обжалване административен акт и в законоустановения двумесечен срок по чл. 84, ал. 1 от ЗМГО, което я прави процесуално допустима. Разгледана по същество, жалбата е частично основателна. Обжалваното Решение № РС-236-1/ 15.11.2024 г. е издадено от компетентен административен орган - председателят на Патентното ведомство в пределите на неговата материална и териториална компетентност, съгласно чл. 76, ал. 8 във вр. с ал. 7 от ЗМГО.

Доколкото в специалния закон не са предвидени конкретни изисквания за форма на административния акт, следва да са били спазени регламентираните в чл. 59, ал. 2 от АПК. В случая обжалваното решение е издадено в писмена форма като съдържа всички задължителни реквизити, в това число и фактически и правни основания.

При издаване на оспорения акт не са допуснати и съществени нарушения на административнопроизводствените правила, които да съставляват самостоятелно основание за отмяната му. Административното производство е образувано по реда на чл. 35, ал. 1, т. 1 от ЗМГО за заличаване на регистрацията на атакуваната марка. След положителна преценка за допустимост на искането, същото е разгледано по същество. Спазена е процедурата по уведомяване на притежателя на марката за постъпилото искане за заличаването ѝ, като на същия е дадена възможност за подаване на възражение, съгласно изискванията на чл. 76, ал. 1, ал. 2 и ал. 4 от ЗМГО. Определеният по надлежния ред (чл. 69 от ЗМГО) състав по спорове е изготвил становище по чл. 76, ал. 7, т. 3 от ЗМГО за вземане на решение за заличаване на регистрацията на марката за всички стоки или услуги. Въз основа на това становище е издаден и оспореният административен акт.

Органът не е изяснил всички относими към спора факти и обстоятелства, което е довело до неправилното приложение на материалния закон.

Съгласно разпоредбата на чл. 35, ал.1, т.1 регистрацията на марка се отменя по искане на всяко лице, когато марката не е била използвана съгласно чл. 21. Последният предвижда, че когато в срок 5 години от датата на регистрацията притежателят не е започнал реално да използва марката на територията на Република България във връзка със стоките или услугите, за които е регистрирана, или използването е било преустановено за непрекъснат период от 5 години, регистрацията може да бъде отменена, ако не съществува основателна причина за неизползването

/ал. 1/. Според ал. 3 на същата разпоредба, за реално използване по смисъла на ал. 1 се счита и: 1. използването на марката от притежателя ѝ във вид, който не се различава съществено от вида, в който е била регистрирана, независимо дали видът, в който се използва, е регистриран като друга марка на същия притежател; 2. поставянето на марката върху стоките или върху тяхната опаковка в Република България, независимо от това че са предназначени само за износ като използването на марката със съгласието на притежателя се счита за използване от самия него – ал. 4. Според ал. 5 на чл. 21 ЗМГО, при преценката на реалното използване се вземат предвид мястото, продължителността, обемът и естеството на употреба на марката за стоките или услугите, за които е регистрирана.

От посочените разпоредби се извличат основанията за допустимост на искането, както и за преценка на неговата основателност. В конкретния случай, подателят на искането се явява "всяко лице", т. е. не е необходимо доказването на конкретно качество в хипотезата по чл. 35, ал. 1, т. 1 ЗМГО. От датата на регистрацията на марката /09.11.2012/ до подаване на искането за отмяната на тази регистрация са изминали 5 години. Следователно, както правилно е приел административният орган, искането е допустимо. За да се отхвърли искането следва маркопритежателят да докаже, че в релевантния петгодишен период – петте години, предхождащи датата на подаване на искането за отмяна на регистрацията на марката, а именно от 09.05.2018 г. до 09.05.2023 г., марката е била използвана за означаване на услуги от клас 29, 35, 39, 41 и 43 МКСУ, за които е регистрирана, като това използване е извършвано от него или от трети лица с неговото знание, използването да е в обеми, позволяващи създаването и запазване на пазарен дял в съответния сектор, т. е. създаване на отличителност на марката по отношение на тези услуги, позволяваща на потребителите да ги разграничават от същите или сходни услуги, предлагани с други марки.

При анализа на представените от маркопритежателя в хода на административното производство доказателства се потвърждава направеният от ответника извод, че част от тях следва да бъдат изключени, тъй като не попадат в релевантния петгодишен период: част от представените от фейсбук датирани разпечатки са датирани към 29.09.2011 г април, август 2016 г., януари, февруари, юли, октомври 2017 г. ; 3 бр. фактури с номера [ЕГН], [ЕГН] и [ЕГН] от 13.11.2017 г., издадени от „ВиК В.“ на „П.“. Правилен се явява изводът на АО, че са представени единствено доказателства за предоставяне на услуги на ресторанти, които могат да бъдат съотнесени към услугите „ресторантьорство“ от клас 43 на МКСУ.

С цел изясняването на фактическата обстановка по делото, и по искане на жалбоподателя, съдът с протоколно определение от 21.05.2025 г. назначи съдебно-маркова счетоводна експертиза.

Изготвената съдебно-маркова счетоводна експертиза изследва представените по делото доказателства, като съобразява Международната класификация на стоките и услугите за регистрация на марки (Н. класификация)/ МКСУ в относимата ѝ редакция.

По първия въпрос ВЛ анализира представените в хода на административното и съдебното производство материали, като приема, че е налице реално използване на регистрираната марка с рег. № 82493 “МЕМО” - словна за периода 09.05.2018 г. до 09.05.2023 г., за услугите “ресторантьорство” от клас 43 по МКСУ.

В отговора си на втория въпрос ВЛ разяснява, че доказателствения материал, събран в административната и съдебна фаза, потвърждава, че през периода от 09.05.2018 г. до 09.05.2023 г. са извършвани ресторантьорски услуги, попадащи в клас 43 по МКСУ, за които регистрираната марката с рег. № 82493 “МЕМО” - словна се ползва със закрила на територията на Р. България. Допълва, че определянето на необходимия обем доказателства за интензивност за реално използване е извън правомощията на експертизата, като преценката за неговата реалност е правен

извод, който се прави единствено от съда.

Освен представеното по делото експертно заключение, съдът също е необходимо да представи мотиви относно преценката на доказателствата и съответно, законосъобразността на оспорения акт, при отчитане на разпоредбата на чл. 21 ЗМГО и релевантна практика на Съда на Европейския съюз (СЕС).

Съгласно разбирането на СЕС, установено с Решението от 11 март 2003 г. по делото А., С-40/01, ЕУ: С: 2003: 145 - за марката „Minimax“, СЕС, реалното използване на марката значи действителното ѝ използване, не само символично и насочено единствено към запазване на предоставените от марката права, а използване, което е в съответствие с основната функция на марката и изисква използването да е на пазара на стоките, защитени от марката. При преценката на реалното използване съдът приема, че следва да бъдат преценени всички обстоятелства, като отбелязва, че не е нужно наличие на съществено в количествено отношение използване, тъй като това зависи от особеностите на засегнатите стоки и съответния пазар. Допълнително това разбиране е доразвито и в Определението от 27 януари 2004 г. на СЕС по С-259/02, La Mer Technology, ЕУ: С: 2004: 50 - за марката „Laboratoire de la mer“. В него СЕС отбелязва, че при оценката дали е имало реално използване на търговската марка трябва да се вземат предвид всички факти и обстоятелства, от значение за установяване

дали търговското използване на марката е реално, по-специално дали такова използване се счита за оправдано в съответния икономически сектор за запазване или създаване на дял на пазара за стоките или услугите, защитени от марката. Оценката на обстоятелствата по случая може следователно да включва вземане предвид, наред с останалите фактори, на естеството на въпросните стоки или услуги, характеристиките на съответния пазар и мащаба и честотата на използване на марката. Следователно, използването на марката не е задължително винаги да бъде количествено значимо, за да се счита за реално.

Страните не спорят и от приетите доказателства се потвърждава, че жалбоподателят Р. С. Д., с ЕГН [ЕГН], с адрес [населено място], [улица], вх. Б, ет. 3, ап. 9 е притежател на процесната марка “МЕМО” с рег. № 82493, словна. Марката е регистрирана на 09.11.2012 г., със срок на закрила до 23.08.2031 г., за услуги от следните класове:

Клас 29 - „месо, риба, птици и дивеч; месни екстракти; консервирани, замразени, сушени, варени и печени плодове и зеленчуци; желета, конфитюри и компоти; яйца, мляко и млечни произведения; хранителни масла и мазнини“;

Клас 35 - „реклама; управление на търговски сделки“;

Клас 39 - „транспорт; опаковане и съхраняване на стоки“;

Клас 41 - „образование; обучение; развлечение, спортна и културна дейност“;

Клас 43 - „ресторантьорство; временно настаняване“.

За да бъде възприето твърдението на жалбоподателя, че процесната марка е била използвана от него, същият следва да докаже от една страна, че използването е било във връзка с конкретните стоки и услуги, за които марката е била регистрирана, както и че същата е била използвана във вид, несъществено различен от регистрирания, а също така и че с оглед честотата на предлагане и естеството на услугите и спецификите на техния пазар, използването ѝ е било достатъчно като обем за създаване и поддържане на пазарен дял, откъдето да се обоснове правен извод за реалното ѝ използване.

По така изложените съображения съдът приема, че от страна на жалбоподателя Р. Д. беше доказано, че същият е използвал притежаваната от него марка във връзка с услугите: „ресторантьорство“ в клас 43, за които марката е била регистрирана, и то във вид, несъществено различен от регистрирания, като честотата на предлагане и естеството на услугите и спецификите

на техния пазар са били в достатъчен обем за създаване и поддържане на пазарен дял.

По отношение на стоките и услугите, за които марката е била регистрирана: В клас 29: „месо, риба, птици и дивеч; месни екстракти; консервирани, замразени, сушени, варени и печени плодове и зеленчуци; желета, конфитюри и компоти; яйца, мляко и млечни произведения; хранителни масла и мазнини“; в клас 35: „реклама; управление на търговски сделки“; в клас 39 „транспорт; опаковане и съхраняване на стоки“ и в клас 41: „образование; обучение; развлечение, спортна и културна дейност; - не се доказва жалбоподателят да извършва дейности.

По изложените съображения съдът намира оспорения акт за постановен в нарушение на материалноправните разпоредби, поради което същият следва да бъде отменен, а преписката – върната на компетентния административен орган за ново произнасяне при съобразяване на мотивите на настоящото решение.

Органът е извършил правилна преценка относно представените в хода на административното производство доказателства. Коректно е съобразено, че са представени единствено доказателства за предоставяне на услуги на ресторанти, които могат да бъдат съотнесени към услугите „ресторантьорство“ от клас 43 на МКСУ. Не е отчетено обаче, че използването е реално и ефективно, позволяващо създаване и поддържане на пазарен дял в сектора. Органът, издател на оспорения акт, не може да събира служебно доказателства, защото това би довело до нарушаване на принципа на равнопоставеност на страните, поради което същият се произнася само въз основа на тези доказателства, които са представени от страните, в частност от притежателя на марката, който носи доказателствената тежест да установи обстоятелствата, чието съществуване твърди – а именно, реалното използване на марката. ЗМГО обаче не предвижда забрана за представяне на доказателства в съдебното производство, които страната е могла да представи в производството пред административния орган. Единствената неблагоприятна за жалбоподателя последица съгласно чл. 84, ал. 5 от ЗМГО е, че няма право на разноски. Съгласно чл. 84, ал. 5 от ЗМГО, при отмяна по съдебен ред на решения по ал. 1 – 3 /вкл. и това по чл. 76, ал. 8 ЗМГО/, въз основа на факти и доказателства, които жалбоподателят е могъл да узнае, посочи и представи в производството пред Патентното ведомство, на административния орган не се възлагат съдебни разноски. В следствие на процесуалната пасивност на жалбоподателя, релевантните факти и обстоятелства не са били проверени от административния орган, който е обосновал извода си само на ограничените и частично неотнормирани доказателства. Проверката дали са налице предпоставките за отмяна действието на територията на Република България на международната регистрация на марката, тоест дали е изпълнен фактическият състав на чл. 21, ал. 1 от ЗМГО следва да бъде извършена от административния орган. Съдът не може за първи път да прави фактически установявания и правни изводи по въпроси, чието естество е от компетентността на органа. /Решение № 9498 от 14.07.2020 г. по адм. д. № 3786/2019 г., VII отд. на ВАС/. Административният орган следва да извърши преценка и анализ на представените за първи път в съдебното производство с представените договори за реклама, информационно обслужване, публикации на авторски материали, аудио и видео произведения и др. и въз основа на тях да формира правните си изводи дали в действителност марката е използвана в релевантния период на територията на Р България във връзка със стоките и услугите за които е регистрирана. /чл. 21, ал. 1, т. 1 от ЗМГО /Решение № 7321 от 03.07.2025 г. по адм. д. № 1907/25 г на ВАС/.

Поради естеството на спора следва да се отбележи, че съгласно чл. 76, ал. 8 ЗМГО, решенията по ал. 7 се вземат от председателя на Патентното ведомство или от оправомощен от него заместник-председател. В текстовете на чл. 173 АПК изрично са регламентирани правомощията на съда при нищожност или отмяна на административния акт. Предвид разпоредбата на чл. 76, ал. 8 ЗМГО в случая не е приложима нормата на чл. 173, ал. 1 АПК, тъй като само председателят на Патентното

ведомство или оправомощен от него заместник-председател, могат да вземат решенията по чл. 76, ал. 7 ЗМГО. В случаите, когато въпросът е предоставен на преценката на административния орган, съдът не може да реши спора по същество, когато отмени приетия от него за незаконосъобразен административен акт. В такива случаи, относно правомощията на съда е приложима нормата на чл. 173, ал. 2 АПК, в хипотезата, когато естеството на административния акт не позволява решаването на въпроса по същество, съдът изпраща преписката на съответния компетентен административен орган със задължителни указания по тълкуването и прилагането на закона. Това означава, че извън императивно регламентирани правомощия на съда е както отмяната на процесната марка за услугите, за които е регистрирана, така и оставянето без уважение на искането за отмяна. / Р № 9010 от 22.07.2024 г. по адм. д. № 10625/2023 г., VII отд. На ВАС. /

С оглед изхода на спора и разпоредбата на чл. 84, ал. 5 от ЗМГО, разноските по делото остават за страните така, както са направени.

Водим от горното и на основание чл.172, ал.2 от АПК, Административен съд – София град, второ отделение, 76 състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение № РС-236-1/ 15.11.2024 г. на председателя на Патентното ведомство на Република България, в частта, с която е постановена отмяна на регистрацията на марка “МЕМО” с рег. № 82493, словна, относно услугите „ресторантьорство“ в клас 43 по МКСУ, за които е регистрирана.

ОСТАВЯ В СИЛА решение № РС-236-1/ 15.11.2024 г. на председателя на Патентното ведомство на Република България в останалата му част.

ИЗПРАЩА преписката на председателя на Патентното ведомство на Република България, за ново произнасяне, в частта, с която марка “МЕМО” с рег. № 82493, словна е отменена за услугите „ресторантьорство“ в клас 43 по МКСУ, за които е регистрирана.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба в 14-дневен срок от съобщаването му на страните пред Върховния административен съд.